

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: W. H. F. A. Læssøe

Citation: Ploug, Carl: "W. H. F. A. Læssøe", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 272.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid81242/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

W. H. F. A. Læssøe.

Paa Flensborg Kirkegaard der staar en Grav,
Een mellem mange i den lange Gade.
Her læses mangt et Navn paa Marmorplade,
Som Sorg og bitter Klage stiger af,
Og Allesammen, frejdige og glade,
For Danmarks Prælse Liv og Haab de gav:
Men Een iblandt de faldne Kæmper blunder,
I hvem en Stjerne, stærk og klar, gik under.

Fem Aar kun svandt, — og dog det er jo alt,
Som om et halvt Aarhundrede var omme;
Fornægtet er, hvad da for Sandhed gjaldt,
Forsmaa't, hvad da blev kjøbt i dyre Domme;
Hvor gamle Skranker faldt, staa nye Bomme,
Hvor da var vidt og bredt, er trangt og smalt,
Hvor da vi skued klart, vi blinde famle —
I fem Aar er vi bleyne meget gamle.

Men Blodet, som paa Danmarks Sletter strønte,
Og Gravene, som voxed af dets Jord,
Og Ofrene, som Folkets Kræfter tømte,
Og Savnets dybe, smertelige Spor

Er virkelige nok og ikke drømte;
Og Daadens Drapa, Mindets høie Kor
Kan ej fortrænges og kan ej beskæmmes,
Kan ej forstumme og kan aldrig glemmes.

Men Han har høstet Daadens Førstegrode,
Og Mindets Fornærssed har han nedlagt.
Da Hanen gal og Farens Klokker lode,
Og Danmark baved, af sin Dvale vakt,
Da var det han, der voved først at møde
Med unge Kræfter Fjendens Overmagt;
Hans kjække Haub opklared Tvilvens Mærke,
Hans Tro gav Folket Tro paa egen Styrke.

Han var det, som med Sværdet halvt udtrukket,
Ved Bau bortvifted Oprørshobens Mod;
Han, der hin Paaskodag tilende stod
Og holdt mod trefold Fjende Ledet lukket;
Han, der uventet op af Havet dukked
Og krævede for Jyllands Trængsel Bod;
Han, der ved Dybbøl Sejersbaunen tændte,
Da Wrangel Panden imod Bjerget rendte.

O, so ham der! Han staaer i Kugleregnet
Paa Kæmpehøjen, lænct til sit Sværd;
Den gyldne Aftensol beskinner Egnen
Og kaster paa hans ædle Track sit Skær;

Trindt om er Gny og Raab og Suk og Segnen,
Forvirret trænges sammen Hær mod Hær;
Men rolig sig hans Bhk paa Slaget fæste,
Hans Tanke styrer Sejrgudindeus Heste.

Det er hans sidste Dag. Hans Sol gaar ned
Med den, hvis Nedgang Nederlaget dølger;
Thi op og ned sig Folkets Mening bølger,
Der kommer andre Mænd og andre Med,
Og hjemlig Avind sejrende forfølger
Snart ham, for hvem i Græsset Fjenden bed,
Og han, som havde viist, han kunde byde,
Faar Lov til som en Gunst at turde lyde.

Han lyder; men hans Ære bliver hævnnet
Den Dag, da Kolding ser de Danskes Flugt;
Og Fredericias Laurbær uden Frugt
Hans Sejerskrands har uforkrænket levnet:
Da kommer, skæbnesvangert, Istedstævnet,
Og nu tør den Forsmaade vorde brugt.
Den danske Hær er hid i Natten draget,
Hans Lod det er, før Dag at aabne Slaget.

Det er hans sidste Nat. Fremad han jager
I Dømrølyset som en Tordensky;
Men Fjenden ty'r til Grydeskovens Ly
Og trygt hans raske Fløk paa Kornet tager;

Da standser den og vakler og forsager;
 Da vil han føre den til Storm paany;
 Men mod hans Bryst et sikkert Skud der knalder,
 Og „hils min Moder!“ hvisker han og falder.

Hans Moder - - det er Danmark. Hun har sukket,
 Dengang hans Afskedssuk til hende lød;
 Thi bedre Blod har hendes Jord og drukket
 End det, som fra hans varme Hjerte flød.
 Med ham et lyst og herligt Haab er slukket
 Om det, som fødes vi af Nornens Skød.
 Derfor hans Grav skal hende hellig være!
 En Fremtid hviler der af Sejr og Ære.

„Christian den Ottende.“

Der sloges engang et Skærtorsdagsslag,
 Som aldrig ganger af Minde,
 Mens Korsen staar i det danske Flag
 Og Bølger i Kongedyb rinde.

Der kæmpedes nys en Skærtorsdagsdyst,
 Som heller aldrig skal glemmes,
 Mens i et eneste trofast Bryst
 End Danmarks Kvide fornemmes.

Der legtes engang paa den nære Red
 En Leg mellem Stærke og Svage;
 Men Sejerherren af Legen blev kjed,
 Og Hæderen lod han tilbage.

Om Meget og Lidt i den fjerne Krog
 Der nys blev kastet en Taarving;
 Men færrest Øjne den Stærkeste slog
 Og ligger der paa sin Gjærning

Der flagred engang fra højen Stavn
 En Vimpel af Luer vævet;
 Det var en Phoenix, og i dens Favn
 Til Himmelen Helte svøved